

Pr. Barnabas Powell

Credința de zi cu zi

Îndrumar pentru un creștin implicat

Traducere din limba engleză
Adela Lungu

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2020

Cuprins

Prefață	7
Săptămâna 1	9
Săptămâna a 2-a	15
Săptămâna a 3-a	21
Săptămâna a 4-a	27
Săptămâna a 5-a	34
Săptămâna a 6-a	41
Săptămâna a 7-a	48
Săptămâna a 8-a	54
Săptămâna a 9-a	60
Săptămâna a 10-a	67
Săptămâna a 11-a	74
Săptămâna a 12-a	81
Săptămâna a 13-a	88
Săptămâna a 14-a	94
Săptămâna a 15-a	101
Săptămâna a 16-a	108
Săptămâna a 17-a	115
Săptămâna a 18-a	122
Săptămâna a 19-a	128
Săptămâna a 20-a	135
Săptămâna a 21-a	142
Săptămâna a 22-a	149
Săptămâna a 23-a	156

Săptămâna a 24-a	163
Săptămâna a 25-a	170
Săptămâna a 26-a	177
Săptămâna a 27-a	184
Săptămâna a 28-a	191
Săptămâna a 29-a	198
Săptămâna a 30-a	205
Săptămâna a 31-a	212
Săptămâna a 32-a	219
Săptămâna a 33-a	226
Săptămâna a 34-a	233
Săptămâna a 35-a	239
Săptămâna a 36-a	245
Săptămâna a 37-a	252
Săptămâna a 38-a	258
Săptămâna a 39-a	264
Săptămâna a 40-a	271
Săptămâna a 41-a	278
Săptămâna a 42-a	284
Săptămâna a 43-a	290
Săptămâna a 44-a	296
Săptămâna a 45-a	302
Săptămâna a 46-a	308
Săptămâna a 47-a	314
Săptămâna a 48-a	320
Săptămâna a 49-a	326
Săptămâna a 50-a	332
Săptămâna a 51-a	339
Săptămâna a 52-a	345

Prefață

*În inima mea am ascuns cuvintele Tale,
ca să nu greșesc Ție. (Psalmul 118, 11)*

În urmă cu câțiva ani m-am gândit să adopt obiceiul de a scrie zilnic. Evenimentele cotidiene, citirea pericopei și meditația la ea erau nu numai un mod de pregătire pentru omiliile duminicale, ci și un mod de a mă asigura că am Scriptura adânc întipărită în inima mea.

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „De aici au apărut ne-numărate rele – din ignorarea Scripturilor; din această cauză a izbucnit ciurma ereziilor; din această cauză unii își duc viața în nepăsare; din această cauză există trudă fără folos. Deoarece după cum oamenii lipsiți de această lumină nu vor merge drept, la fel cei care nu privesc la strălucirea Sfintelor Scripturi păcătuiesc adesea, pentru că pășesc în cel mai mare întuneric” (din Introducerea la *Omiliile la Epistola Sf. Pavel către Romani*).

Ceea ce a început ca o disciplină zilnică împărtășită doar familiei parohiale a înflorit, prin harul lui Dumnezeu, într-o minunată oportunitate de a-i încuraja pe mulți să citească Scripturile zilnic și de a contempla înțelesul lor pentru a trăi o viață ortodoxă angajată.

Una dintre expresiile mele preferate i-a derutat pe unii: „ortodox într-adins”. Să ne gândim cât de ușor este să luăm ca sigure binecuvântările fizice și libertățile în viețile noastre,

cât de ușor este să retrogradăm credința noastră doar pentru zilele de duminică, trăind de luni până vineri foarte slab ancorati în credința ortodoxă sau chiar cu totul detașați.

Să ne gândim la suferința și la durerea din inimile acelor părinți care și-au privit copiii ajunși la maturitate risipind ceea ce li s-a încredințat: o educație bună, îngrijirea medicală de calitate, un cămin sigur și iubitor. Acum să ne imaginăm tragedia eternă care ar putea să apară dacă luăm ca sigur acest dar al sfintei noastre credințe. Chiar vrem să stăm cu mâinile în sân și să privim cum următoarea generație leapădă credința în schimbul confortului temporar oferit numai de materialism? Ei așteaptă ca noi să le dovedim această credință de zi cu zi.

Ceea ce urmează sunt reflexii zilnice pe marginea Scripturii și aplicări ale ei: cincizeci și două de serii meditative menite să ajute cititorul să depășească noțiunea de credință „pentru ziua de duminică”. Mă rog ca fiecare să aprindă flacăra iubirii de Dumnezeu în inimile voastre. Fiți alături de mine, încurajându-ne reciproc în iubire și în toată fapta cea bună (Evrei 10, 24), trăind ca ortodocși într-adins!

Săptămâna 1

Luni: Luca 2, 20-21, 40-52

Dătătorul de Lege Împlinitor al Legii

Fă așa cum spun eu, nu așa cum fac eu

Îmi amintesc că am auzit aceasta pe când eram copil și am gândit: „Nu este prea convingător. Cum se poate ca cineva care refuză să urmeze propriul său sfat să aibă vreo credibilitate? Până la urmă, nu ar trebui ca o persoană să aibă niște convingeri statornice?”.

Să privim lectura de astăzi. Ni se prezintă două scene pentru a ne învăța despre priorități, credincioșie și trăire cu scop. Prima scenă Îl arată pe Domnul slavei, venit pentru noi în trup și făcându-se slab pentru noi, potrivit voii Sale, cum se supune legii tăierii împrejur. Ca un prunc neajutorat, Domnul întrupat a fost crescut într-o familie de credincioși. El a fost tăiat împrejur în trupul Său pentru a putea în cele din urmă să ne ofere fiecăruia dintre noi „tăierea împrejur nefăcută de mâini omenești” (Coloseni 2, 11), ca să putem scrie Legea Lui în inimile noastre.

A doua scenă din acest fragment ne prezintă viețuirea Sa plină de semnificație prin care depășește până și tradițiile familiale când, în vârstă de doisprezece ani, El a rămas în casa Tatălui Său după ce familia a plecat spre casă. În timp ce Născătoarea de Dumnezeu și Dreptul Iosif erau copleșiți de îngrijorarea despre unde ar putea să se afle, El le pune la încercare convingerile lor și le vădește realitatea scopului Său.

Apoi s-a întors cu ei acasă și „le era supus” sau ascultător (Luca 2, 51). Ce imagine desăvârșită atât pentru Dătătorul de Lege și credincioșia Lui, cât și pentru viziunea cu totul nouă asupra acelei legi care va depăși toată înțelepciunea de dinainte. Dumnezeu în trup ne invită să îmbrățișăm atât credincioșia, cât și noua realitate a lui Dumnezeu Care a venit printre noi ca să locuiască în noi.

Astăzi: Care sunt convingerile tale stabile? Convingerile tale te vor modela și te vor face să fii acea persoană care ai fost creată să fii – sau nu.

Marti: Ioan 3, 1-5

Trebuie să te naști din nou

Trebuie să vă nașteți de sus. (Ioan 3, 7)

De unde sunt eu, Scriptura este la fel de banalizată ca și Ioan 3, 16. Dar ce înseamnă aceasta?

Să analizăm citatul în contextul pericopei de astăzi. Mai întâi să observăm că Hristos îl înfruntă pe Nicodim cu o poruncă: „Nu te mira” (Ioan 3, 7). Motivul este că mesajul lui Iisus pentru Nicodim nu este nou. În Vechiul Testament, Dumnezeu, profeții și învățătorii spuneau poporului lui Dumnezeu că într-o zi El va scrie Legea în inimile lor, iar nu pe table de piatră (vezi Ieremia 31, 33). Venirea lui Mesia făgăduia să aducă o schimbare fundamentală a relației dintre Dumnezeu și omenire. Ceea ce L-a uimit pe Iisus a fost faptul că Nicodim, un învățător de Lege, părea să fi pierdut din vedere acest lucru.

Apoi, Domnul ne descoperă că această naștere din nou de care vorbește este o renaștere duhovnicească. Domnul îl pune pe Nicodim în fața realității acestui minunat adevăr: Dumnezeu intenționează să acopere prăpastia dintre fizic și spiritual, vindecând astfel această legătură ruptă.

În cele din urmă, Domnul ne arată că această vindecare fizică și spirituală va fi asemănătoare cu ceea ce a făcut Moise în deșert cu șarpele de pe stâlp (vezi Numerii 21). Când Moise a ridicat șarpele de aramă ca să fie văzut de întreg Israelul, toți cei care l-au privit au trăit. În același fel, Fiul Omului „va fi ridicat” (Ioan 3, 4), pentru ca oricine crede în El să aibă viață veșnică.

Astăzi: Te-ai născut din nou? Despărțirea dintre spiritual și fizic s-a vindecat în inima ta? Toate instrumentele de care ai nevoie pentru a le uni pe cele două ne sunt date în Biserica Domnului. Totul este pregătit pentru tine.

Miercuri: Luca 3, 15-18

Cunoaște-te pe tine însuși

Cu aceste cuvinte, filosofii antici și teologii creștini s-au luptat cu o realitate fundamentală: mulți oameni petrec mult timp fie ascunzându-se de ei înșiși, fie concentrându-se în mod narcisist asupra lor înșiși. Să știm cine suntem cu adevărat este un fapt fundamental pentru a putea fi ceea ce suntem cu adevărat.

Sfântul Vasile, în omilia sa despre atenție, conchide: „Fii atent la tine însuși, ca să poți fi atent la Dumnezeu!”. Din nefericire, viețile noastre sunt pline de preocupări, orare, zgomot, întâlniri și media – și lista continuă. Această viețuire distrasă este cauza celor mai multor probleme din viețile, relațiile și munca noastră.

Lipsa cunoașterii de sine autentice ne cicălește sufletele. Simțim că ar trebui să fim capabili să ne cunoaștem inimile – conștient sau inconștient, încercăm să rezolvăm această confuzie fundamentală cu tot felul de remedii mai slabe, fără succes.

Lectura de astăzi ne arată că Sfântul Ioan Botezătorul se cunoștea pe el însuși. Înțelegea cine este, ce anume este chemat

să împlinească și încotro trebuia să se îndrepte viața sa. Cunoașterea de sine l-a făcut liber pentru a fi ceea ce era și această libertate i-a dat pace.

Dar această libertate nu a fost dobândită fără un preț. Cu alte cuvinte, cunoașterea de sine nu va fi ceva ieftin sau ușor de obținut.

Astăzi: Să îmbrățișăm cu bucurie cumpătată chemarea lui Dumnezeu de a ne cunoaște așa cum suntem cu adevărat, liberi de falsa aroganță sau de falsa smerenie. Dacă vom cădea în oricare din aceste stări de înșelare, niciodată nu ne vom descoperi adevăratul sine. Toate instrumentele de care avem nevoie pentru a face această muncă anevoioasă se găsesc din belșug într-o viață ortodoxă normală.

Joi: Matei 3, 13-17

Așa se cuvine

O, ce rușine!

Am căzut primul examen pentru permisul de conducere când aveam șaisprezece ani. Unul dintre ultimele ritualuri de trecere în viața de adult pe care le mai are societatea, și l-am picat.

Astăzi, lectura evanghelică descrie un moment-cheie în slujirea Domnului pe pământ. Până în ziua de azi, acel moment străbate veacurile, afectând profund lumea creată. Observăm reticența inițială a Sfântului Ioan de a-L boteza pe Domnul – Sfântul știa că iniția etapa slujirii Domnului pe pământ, dar acum, stând în fața Lui, Însuși Domnul cerea să fie botezat. De ce?

Domnul răspunde: „Pentru a împlini toată dreptatea” (Matei 3, 15).

Domnul nostru Cel fără de păcat cu siguranță nu are nevoie să fie botezat pentru pocăință. Totuși, El știe că creația

are nevoie ca El să facă aceasta. Scopul original al creației – de a arăta slava și iubirea lui Dumnezeu – trebuie restaurat. Apa tânjește să fie eliberată ca să poată face ceea ce Creatorul ei a vrut ca ea să facă: să curețe cu adevărat, să împrășteze cu adevărat și să potolească aievea setea omenirii.

Nu este de mirare că Biserica folosește atât de des apa în cult. Nu e de mirare că prima întâlnire sacramentală a oamenilor cu credința ortodoxă se face în apele botezului. Nu e de mirare că îi stropim pe credincioșii noștri cu apă sfințită la sărbătoarea Bobotezei.

Astăzi: Când Îl vedem pe Domnul că readuce apa la scopul ei cel adevărat și Îl auzim pe Tatăl glăsuind din ceruri și spunând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit” (v. 17), să îmbrățișăm adevărul biruitor cântat de noi toți: „Câți în Hristos ne-am botezat, în Hristos ne-am îmbrăcat! Aliluia!”. Să împărtășim această apă și lumii în care trăim.

Vineri: Ioan 1, 29-34

Duhul Se coboară și Se odihnește

Oare aveau dreptate comuniștii?

Una dintre faimoasele axiome ale marxismului era că religia este opiul poporului. Părintele Ioannis Romanidis a spus că creștinismul ortodox este leacul pentru boala religiei.

În lectura de astăzi, Sfântul Ioan Îl recunoaște pe Hristos ca „Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). Observăm că nu spune „Care ridică păcatele lumii dacă I se cerea asta”. Nu. Domnul ridică păcatele lumii. Dacă tu decizi – din libertatea ta – să ții păcatul pentru tine, aceasta este alegerea ta. Dar dacă înveți să Îl îmbrățișezi pe Cel Care îți ridică păcatul, vei fi vindecat de aceste răni ale sufletului.

Sfântul Ioan recunoaște că Domnul a existat înainte de el. Chiar dacă Sfântul Ioan era cu șase luni mai în vârstă decât

Hristos după trup, el vedea dincolo de acest timp existența veșnică a Fiului lui Dumnezeu înainte de tot veacul. Domnul a venit să ne schimbe radical, de la o viață doar religioasă la o viață de relație prin care ne acomodăm prezenței Sale, care devine lumină pentru noi mai mult decât foc, așa cum este simțită de cei care nu sunt pregătiți să trăiască împreună cu El.

Astăzi: Credința ta te pregătește să viețuiești în prezența lui Hristos? Încă mai ești ținut strâns de boala religiei care reduce credința noastră la nimic altceva decât o repetare nostalgică a unor cuvinte vechi? Sau această credință ortodoxă lucrează în tine ceea ce a lucrat pentru omenire de-a lungul veacurilor – transformând viața ta într-un templu al Duhului Sfânt? Tot ceea ce este mai puțin decât aceasta nu este ortodoxia normală.